

Thèm Một CƠn Mưa Xuống Thành Phố Vừa Ngươi

Trời muốn mưa mà không mưa! Chỉ hơi lành lạnh như vừa chớm Thu. Cả thành phố một trời tro, cả thành phố ngươi như lò sát sinh...

Cháy rừng mà! Cháy liên miên! Hôm qua mới ngót trời liền ử ê...Chẳng nghe lệnh nói hết Hè, chẳng nghe giờ đổi...Chẳng gì! Im khe!

Chưa bao giờ tỉnh như mê. Chưa bao giờ nghĩ mình ghê tởm mình! Chưa bao giờ...rất thình lình, giụi con mắt ngó thấy thành phố bay!

Thành phố bay? Thành phố say? Không! Không! Vẫn đứng hàng cây bên đường. Chỉ sao...thấy nó buồn buồn, không ai đi bộ, không còn vui vui...

Xe Cảnh Sát cũng đâu rồi? Đèn xanh-vàng-đỏ liên hồi tự nhiên! Nhìn gì cũng thấy vô duyên! Nhìn mình, có lẽ còn phiền nhiều hơn?

Lần đầu tiên thơ không suôn! Câu sáu câu tám không ngon ngọt ngào...Nghĩa là nó không ca dao! Mà như...tục ngữ! Lẽ nào? Trời ơi!

Gửi em, em nhé cầm chơi, buồn thì xé vụn, xé rời, bỏ đi...để cho mưa rủ rê về, để em lạnh mái tóc thề...kệ em!

Tôi kỳ ghê, tôi đã điên? Tôi kỳ ghê, tôi mới nguyên rửa tôi? Thử coi có sót nụ cười...để câu thơ kết có lời dễ thương!

Em à em, bụi, tro, sương, anh đang đứng giữa một hoàng hôn khô, thấy con người là bụi tro, thấy mình lạc lỏng, thèm mưa lạ lòng...

Trần Vấn Lệ